

Породица и породичне вриједности

Породица за мене представља сигурну луку, једино мјесто гдје сам потпуно срећна и заштићена. За сваког од нас породица је светиња, највећа драгоценост нашег живота. То је заједница у којој љубав и поштовање надилазе све препреке.

Људи кажу да све креће из породице и у праву су. Наше васпитање, начин одрастања, однос према старијима, схватање одговорности и бриге о другим људима – све стичемо у породици. Гладам своје вршњаке- сви су различити, имају различито понашање и неке животне вриједности. Неки су пажљиви и одговорни, труде се да постигну добар успијех у школи, а неке није много брига за то. Они опуштеније корачају кроз живот, вјерујући да ће у њему ипак наћи своје мјесто. У мојој породици његују се традиционалне вриједности и срећна сам због тога. Родитељи ми говоре да се само трудом и радом може доћи до резултата и да је хљеб од свог рада најслађи. Уче ме да треба бити поштен иако то није гаранција за лагодан живот. Поштен човјек нема чега да се стиди, може слободно да себе погледа у огледало и хода уздигнуте главе. Зар то није највеће богатство које се не може мјерити са било каквим материјалним богатством?

Моја породица има шест чланова. Живим са родитељима и братом, а нашу срећу употпуњују дјед и бака. Брат и ја од свих укућана имамо велику љубав, пажњу и подршку. Унутар породице добро смо се организовали. Сваки члан има своја мала или велика задужења. Често помажем мами око ручка или са баком правим свој омиљени колач. Касније, док уживамо у мирису и укусу колача, бака ми прича приче. То су приче из њене младости и дјетињства. Тада није било интернета ни мобилних телефона, али све је имало много више чари. Она није могла често виђати своју симпатију, али писали су једно другом писма. Та писма често су мирисала на љубичице које је у њих стављала, а понекад и на њене сузе, када би била тужна! Ех, гдје у нестала та времена у којима је било много простора за чежњу и права осјећања?! Сада се живи тако брзо, поруке стижу за неколико секунди, али је све то некако хладно, круто и без много емоција. Понекад жалим што не живим у неком другом времену када су се праве вриједности више поштовале. Не смијем то да кажем пред другарима који би ми се смијали јер мисле да је тад било досадно. Буде ми жао оних који тако размишљају, изгледа да праву љепоту никад нису осјетили. Дјед ми, пак, прича о историјским догађајима јер је велик љубитељ историје. Његове приче се много разликују од оних из уџбеника јер носе печат личних судбина. Он има цијелу једну малу библиотеку историјских књига. Многе од њих већ сам прочитала. Захвална сам дједу што је у мени пробудио љубав према историји и књижевности. Књига је временом постала моја највећа преокупација, а мислим да ће тако и остати. Поред породице, књига је мој најбољи пријатељ. Породица ме подржава у свему и представља моје сигурно

уточиште у тешким тренуцима. Свим мојим и братовим успјесима у школи и ван ње, заједно се радујемо.

Гдје год нас животни пут одведе, породицу морамо носити у свом срцу. Никада не смијемо заборавити ко су нам били преци. Породица се чува као амајлија која нас штити од свих незгода. Имати срећну и здраву породицу је највеће богатство за сваког од нас. Потпуна срећа могућа је само уз здраву породицу.

Шифра: „Старомодна дјевојчица“